

Titlu original (ro.): Jocul hazardului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOINES, ANNA

Jocul hazardului / Anna Moines

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-498-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

ANNA MOINES

Jocul hazardului

Editura și Tipografia
ALCRIS

**Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":**

1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J.James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânată Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului
1149	Laura Brid	-Iubitul din copilărie
1150	Anna Moines	-Frumusețe înelătoare
1151	Louella Cramer	-Iubire printre cărți
1152	Anna Simons	O echipă perfectă

Capitolul 1

Vara își consuma zilele prin valuri de căldură ce durau de mai bine de zece zile. Cei peste o sută de studenți ai Academiei Agricole erau împrăștiați în marele amfiteatru și se agitau de fiecare dată când un nume era tăiat de pe listă. Cei din băncile lunguiețe ca o banană, uitaseră cu totul de căldura ce se făcea din ce în ce mai simțită și așteptau cu înfrigurare să-și audă numele pentru a putea să opteze pentru un viitor loc de muncă. Circula printre ei zvonul că această ar fi ultima repartiție centralizată și de la anul fiecare pe cont propriu trebuia să-și caute locul de muncă preferat, pentru că repartițiile guvernamentale se vor sista.

Când se auzi strigată, Dorina se prezentă în fața comisiei de repartiție având în mână o hârtie în care își notase opțiunile ei.

Anunțându-și prima opțiune, Institutul de cercetare

Fundulea, a fost respinsă. La mirarea ei a putut afla doar că nu mai era disponibil și apariția postului încă pe listă era o omisiune ce a fost îndreptată pe loc, fiind ștearsă chiar în fața acesteia. Urmă o a doua opțiune care se dovedi la fel de inefficientă. Abia la a treia i se spuse că este liberă.

Își alesese o unitate foarte mare din Bărăgan, pe care o vizitase cu doi ani în urmă și fericită primi repartitia.

Mulțumi și cu un bilet în mână lăsa locul liber altui candidat, urmând ca peste o lună de zile să se prezinte la post.

Părăsi amfiteatrul și clădirea. Coborî cele zece-cincisprezece trepte și ajungând pe trotuar îngroșă numărul celor din fata impozantei clădiri. Privi cu strângere de inimă faimoasa clădire unde-și petrecuse ultimii cinci ani din viață. Simțind că ochii i se umezesc se întoarse și porni spre cămin.

Urma să se schimbe și spre seară, când soarele mai pierdea din căldură, să facă o ultimă plimbare prin capitală. Se simțise bine aici și se gândea că era printre puținii studenți care puteau spune că au făcut facultatea în două sisteme: cel comunist și cel al economiei libere. Nu știa și nici nu-și bătea capul deocamdată să afle care i s-ar fi potrivit. Acum era fericită că terminase, că primise repartitie la o mare unitate agricolă și mai departe ce-o vrea soarta. Abia de două luni împlinise douăzeci și trei de ani și avea în față toată viața.

Dorina se născuse într-o localitate de munte unde

creșterea vacilor era preocuparea principală a oamenilor. De mică începuse să îngrijească cele patru, uneori șase vaci, știind foarte mult despre ele și dragostea pentru aceste liniștite animale a făcut-o să opteze pentru Academia Agricolă. A fost o studentă bună, bursieră în toți anii, lucru ce a ajutat-o și la repartitie, fiind printre primii solicitanți. A avut doar un singur regret și acela a fost legat de repartitie. Știa și urmărise fiecare mișcare și dedesubturile celor din comisia de repartizare a supărat-o. Era sigură că locurile pe care le solicitase nu fuseseră ocupate de cineva merituos, ci de altcineva care nu avea niciun drept să-l ocupe.

A fost primită cu brațele deschise acasă și părinții nu mai știau cum să se poarte cu o proaspătă ingineră.

– Pentru voi sunt tot copilul drag și nu proaspăta ingineră. Pentru cei din localitate sunt inginera, dar asta nu mă face să fiu cu nasul pe sus, le spuse Dorina.

– Ne mândrim cu tine fata mea, îi spuse tatăl, pentru care a fost tot timpul copilul lui drag.

– Dacă ați mai fi avut și alți copii, poate nu eram așa iubită.

– Nu ai dreptate, sări mama. Părinții își iubesc toți copiii, deși în proporții diferite. Pentru noi dragostea toată este pentru tine.

– Vă iubesc mult și știu ce am să fac atunci când voi pleca la muncă. Dar ce o să vă faceți voi!

Mama începu să ofteze și privindu-și soțul care avea o figură de om pierdut, continuă:

– Așa cum și alți părinți cu unul sau mai mulți copii se descurcă după plecarea acestora, așa o să facem și noi. Tu să fii fericită pe acolo pe unde te vei duce. Unii s-au întors acasă, pentru că traiul la oraș a devenit scump. Și-au pierdut slujbele și nu au găsit altele, așa că au revenit lângă părinți.

– Și ce fac? se interesă Dorina.

– Ce fac oamenii la țară. Muncesc pentru casă, în jurul ei sau pe la locurile lor. Cresc vaci în principal. A crescut numărul acestora în ultimii doi ani foarte mult. Unii au zece-cincisprezece și mai vor. Vând lapte, brânză și fac bani frumoși. Cei harnici reușesc mereu. Ca Panait de exemplu. Când a venit George acasă a găsit patru vaci, iar acum are aproape treizeci.

Dorina îl știa bine pe George. Era cu trei ani mai mare decât ea și tot timpul îi spunea că prea ține nasul pe sus. Deși o făcea pe supărata, Dorinei îi plăcea tachinarea lui.

El făcuse Politehnica și rămăsese în Ploiești lucrând la o rafinărie și se văzuseră doar puțin când amândoi erau studenți.

Dorina devenise o tânără foarte frumoasă și atrăgea privirile tuturor tinerilor din localitate.

– Nu mai ține nasul așa pe sus Dory, îi spunea de fiecare dată când se întâlnea cu el. Era ca un fel de salut această remarcă a lui.

– Deși am nasul în vânt să știi că nu-l țin pe sus. De ce aș face așa ceva, spunea ea.

– Ai de ce. Ești frumoasă, ești studentă, așa că ai tot dreptul.

– Nu pot George să fac asta și nu am să o fac niciodată.

George era singurul băiat din sat care se apropiase de ea. De câteva ori a dansat cu el la balurile ce se făceau în sat din când în când.

Văzându-i atât de mult împreună, lumea începuse să vorbească despre ei ca despre doi îndrăgostiți, deși ei nu simteau așa ceva, erau doar foarte buni prieteni.

În una din seri, după ce dansaseră de câteva ori la bal, a condus-o până acasă și la despărțire, înainte de a-și lua la revedere, s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe buze. A fost un sărut care a luat-o pe nepregătite pe Dorina și nici nu a putut să spună ceva, pentru că el plecase la fel de repede cum venise și sărutul.

Până la plecarea lui în câmpul muncii s-au mai văzut de trei-patru ori, dar nu s-a mai întâmplat să fie sărutată, deși ea ar fi dorit.

Mai avea zece zile până să plece și Dorina își strânsese într-o valiză și o geantă tot ce credea că avea nevoie. Îi mai trebuia câte ceva, așa că plecă spre magazinul sătesc. Se îmbrăcase așa cum îi plăcea și știa că este privită admirativ:

pantaloni jeans albi și un tricou decoltat și stâns pe corp. Părul lung, mătase de porumb, prins într-o agrafă, o făcea să pară o liceană.

Magazinul, un universal tipic magazinelor comuniste ce împânziseră satele, era în centrul localității lângă școală, căminul cultural și vizavi de primărie.

Mai avea o sută de metri până la magazin când auzi pași în spatele ei. Speriată se retrase de pe trotuar și privi în spate. Surprinsă exclamă:

– M-ai speriat George. Credeam că vine cineva peste mine și mă dă râmă.

– Bună Dory. A trebuit să alerg să te prind. Bine că nu m-a văzut nimeni, că altfel...

– Ce, îți era rușine că te vedea alergând după o fată!

– Mie nu-mi era rușine, dar nu voiam să se audă ceva despre tine. Stai puțin să-mi revin. Alergătura și privitul după tine m-au amețit.

– George, fii serios. Vrei să cred ce-mi spui!

– Țasta-i adevărul. Uitasem cât de frumoasă te-ai făcut. De câteva zile mă tot plimb prin sat poate-poate te zăresc.

– Și crezi că am să iau de bune spusele tale! Dacă voiai să mă vezi veneai acasă și mă căutai. George era mai înalt cu un cap decât ea, era un brunet plăcut care trebuie să fi făcut multe fete să suspine după el, își spunea Dorina privind-l, apoi continuă:

– Și de ce nu m-ai căutat!

Se uita la ea ca un elev prins cu lecția neînvățată.

– Mă feream de o primire rece, spuse el.

– Ce, așa avea vreun motiv să fac așa ceva!

– Nu știu, așa era în capul meu și apoi era și acel sărut de...

– Ți-ai adus aminte de el, zise ea surâzând.

– Nu mi-am adus aminte, pentru că imaginea lui nu m-a părăsit în toți acești ani.

– Și vrei să o cred?

– Nu te obligă nimeni să o crezi, dar este purul adevăr. Tu poate l-ai uitat, dar eu nu.

Pentru a scăpa de tensiunea ce o cuprinsese și el să nu o observe, spuse repede:

– Mă duceam la magazin să-mi mai iau câte ceva, pentru că peste câteva zile plec la Dor Mărunt, unde am luat repartitia.

– Cum! De aici din creierul munților pleci la o câmpie parcă fără de sfârșit?

– Am vrut o unitate mare ca să pot să dovedesc că nu am fost degeaba o studentă bună.

– Este frumos, dar în noile condiții monștrii industriali sau agricoli de tip comunist nu-și mai găsesc locul. Eu am fost la un astfel de monstru și l-am văzut cum se scufundă zi de zi și așa am ajuns aici.

– Unde am auzit că ai dat naștere unui monstru.

– Nici chiar așa Dory, dar vreau să fac ceva care se pretează aici: o fabrică de lactate. M-am documentat mult, am fost în Austria și am rămas uimit cum cu puțini oameni și utilaje

bune se pot face minuni. Deja am treizeci și cinci de vaci și după ce primesc creditul pe care l-am semnat cu banca, aduc încă treizeci de vaci din Austria și utilaje așa cum am văzut acolo. Țasta-i monstru pe care vreau să-l fac.

– Foarte frumos George, mă bucur pentru tine. Poate fac și eu așa ceva acolo unde mă duc.

George se uita la ea și rămase fără replică. Voia să mai spună ceva, dar renunță.

– Mă bucur că am putut vorbi cu tine și să știi că pentru mine nu mai ești fata cu nasul pe sus.

– Mi-am dat seama, pentru că nu m-ai întâmpinat cum o făceai pe vremuri.

– Am mai crescut și eu.

– Mai vorbim, îi spuse Dorina și plecă spre magazin.

Sosirea Dorinei în gara de la Dor Mărunt s-a făcut pe o zi călduroasă. Îmbrăcată cu o rochie de vară elegantă, întrebă de IAS și cum poate să ajungă acolo.

– Mașina aceea, îi spuse un împiecat ce se plimba pe peronul gării, arătându-i un autobuz oprit lângă câțiva călători.

Dorina mulțumi și cu valiza într-o mână și cu geanta în cealaltă se apropie de mașină. Cei câțiva călători o informară

că vor pleca în zece minute. Află că cei din conducere sunt doar până la ora șaisprezece și apoi poate discuta numai cu șefii de fermă.

Plecară așa cum i se spusese și după mai puțin de o jumătate de oră autobuzul opri în fața unor clădiri specifice unei ferme, așa cum văzuse și ea prin filme sau poze. Cele mai multe aveau un etaj, dar erau și cu două sau doar un singur nivel.

Intră în clădirea cu două niveluri ce i se indică și după ce trecu de ușa de intrare se pomeni într-un hol cu un birou mare în partea opusă intrării și canapele pe o parte și pe alta, încadrând câte două uși de fiecare parte a holului. Nu așteptă mult că se ivi o tânără care nu se pare că avea mai mult de douăzeci de ani.

– Am fost repartizată aici după terminarea Academiei Agricole, îi spuse Dorina.

– Știam că trebuie să vină cineva, spuse cea din spatele biroului privind-o cu interes pe Dorina. Așteptați puțin îi ceru secretara.

Dispăru pe una din cele patru uși de pe hol și Dorina privi tablita de la mijlocul ei: Director General.

Apăru tânăra și lăsând ușa deschisă îi spuse să intre.

Dorina lăsa valiza și geanta lângă canapea și intră.

Un birou mare i se înfățișă, iar la o masă tipică pentru un conducător, un domn cu părul grizonant o privi.

La apropierea Dorinei se ridică, ieși din spatele biroului și